

ЕРИХ КЕСТНЕР
РАЗГОВОР С БЕРЛИНСКАТА
ХЕТЕРА ПРЕЗ 1943 Г.

Превод от немски: Венцеслав Константинов, 2016

chitanka.info

Из дневниците

Здрасти и здравей, Херберт! Какво правиш в туристическата агенция? И ти ли искаш да смениш координатите? Или просто ти се ще да инхалираш няколко кубически метра чист въздух? Веднъж да се напиш спокойно, а? Помниш ли как тогава на Плауер Зее ние... как? Не може да се каже, че спяхме спокойно, ако добре си спомням. Но виновен не беше въздухът. Виновно беше военното положение, ха-ха. Ама че времена бяха, момчето ми! А днес? Днес се превръщаш, не си ли го забелязал, в жена герой. Представи си — във вторник вечерта моят дом изведнъж изчезва. Заедно с всички околни сгради. Сладкото ми малко жилище ателие! Ах, Херберт! Позволи ми да си повъздишам... Синият фотьойл с облегалка за двама, помниш ли го? Лакираната ми тоалетна масичка с трикрилото огледало, пред което можех да седя цяла вечер. Леглото и барчето. Бельото. Кимоното. Грамофонът. Моите триста плочи. Роклите! Всичко на боклука. Край, твоят верен татко. Представи си го в цвят, скъпи. Не ти издържа сърцето ли? Искаш ли моята носна кърпичка? О, пардон, напълно забравих да ви представя. Значи — Питер ван Хутен. От Амстердам на Амстел. Няма нищо общо с какаото, не, работи при радиолампите. А това, Пит, е доктор Херберт Клайнхемпел. Адвокат на едро, хи-хи. Подайте си ръчички. Така е добре. Впрочем няма никакъв смисъл, това представяне. Повечето думи той не разбира. Това недостатък ли е? Е, хайде! Пит е моят временно временният, знаеш ли? Харесваш ли го? Защо гледаш така палтото му? Ръкавите са с десет сантиметра по-къси. А прелестната кафява яка от кадифе ме нервира. Ако Минхер изведнъж глупаво се захили, това не се дължи на психическото му състояние, макар и, добре де, причината е, че около скъпоценното си тяло е натрупал само взети на вяра дрехи. В такова одеяние дори берлинските адвокати щяха да се хият глупаво, мили мой Херберт. А на бас! Поне ми останаха моите бижута. И две кожени палта. Норката и астраганът. Най-добре да ти разкажа историята. Да се пукнеш от смях! Представи си: вторник вечер, събрали сме се вкъщи, Пит, самият аз, Марга, познаваш я, тициановочервеният манекен с очарователния характер, точно така, и Бюнгер, приятен момък от компанията. Е, добре. Танцуваме. Прием. Въртим се един през друг. Прелитаме един през друг — Истински сме в настроение. Нали ме познаваш? С две думи — посред най-готиния купон свирят тревога! Марга започва да трепери с

всичко, което има. Аз вземам куфарчето си с бижутата и двете кожени палта. Всички вече не бяхме съвсем трезвени. Но моят Питер бе дръпнал повечко и не искаше да слезе в така нареченото противовъздушно скривалище. За нищо на света! Не искал и това е. Зенитните оръдия забумтяха. Ние тримата се помъкнахме надолу по стълбите на четирите етажа. Минхер, после ни разказваше, се залетял в банята. За да се държи за ваната. Пиян и посинял като хиляда теменужки. Големите времена изискват големи чаши. Така ли е, или съм права? Вон^[1] Значи, ние тримата едва заемаме в скривалището местата си в партера и светлината угасва, между златните си коронки усещам две пълни супени лъжици вар, отвсякъде грохот, като че сградата се срутва, а така си и беше. Срути се. С гръм и трясък. Авиобомба! Предварително не чух нищо. Трябва да е пристигнала по терлици, мръсницата. Сега обаче всичко се развихри: Децата ревяха. Няколко дами пищяха, сякаш ги колят. Някой високо се молеше. Беше госпожа Шплитцъосер от третия етаж. Познах я по гласа. Друг каза: „Запазете спокойствие!“. Това беше, мисля, моята скъпа персона. Естествено, никой не чу. Също и аз. Мислех за моя дом. За мебелите. За персийските килими. И за холандеца. Бедният Пит, казах си, пада ти се, да не пиеш толкова! Междувременно се установи, че вратата на скривалището не се отваря. Блъскахме я като луди. Типичен случай на умопомрачение. А на нея не й мига окото. Джобните фенерчета се мяркаха като светулки. Някой извика да не дишаме много дълбоко. Заради разхода на кислород. Един друг му изрева да не крещи толкова високо. Също заради разхода на кислород. Бе чуден театър. Коленете ми трепереха като желе. Красивите ми колене, Херберт! Е, тогава затърсихме кирката и отбелязаното място на стената. За пробив в съседното помещение. Може би то още съществуваше. Когато намерихме кирката, портиерът Тилеке започна да разбива тухлите. А сега представи си — когато дупката стана достатъчно голяма, от другото скривалище викат: „Най-послед!“ . И оттатък се бе случила някаква беда. Спукване на газопровода или друга дивотия. Ние искахме да минем при тях. Те искаха да дойдат при нас. Оказаха се по-силни. В последна сметка стана много тясно. Тушът ми запари в очите. Казах си: „Настъпи последният ми четвърт час“. Сетих се и за Пит. „Лека му баня!“, помислих си. Грешка, Херберт! А какво се бе случило в действителност? Представи си — когато почитаемата авиобомба се

спуснала и отнесла сградата, не пристигнала сама, ами в компания и от това възникнали във въздуха особени раздвижвания. Пит само видял как ваната подскочила, а стената потънала, но отдал това на коняка. Не бил добър. И тогава моят временен полетял през ефира. Сякаш се носел. Леко като ангел. От четвъртия етаж се спуснал право на Паризер Щрасе. Не се ударил по-лошо, отколкото ако се бил катурнал от детска количка. Чудно, нали? После се изправил и поискал да дойде при мен в скривалището. За съжаление това не можело да стане. Понеже пред вратата на скривалището лежал отломък от нашата къща. И ето че Пит започнал да разчиства малкия къс от сградата. Всичко наоколо горяло като слама. Бомбите избухвали. По небето светели зелени и червени коледни елхи. А Пит отмествал камъни. Завикал за помощ. Но там нямало никого, освен него. Междувременно ние клечаме в скривалището. Като сардели в консервена кутия, ако сарделите можеха да клечат. Бяхме уморени и притихнали, дишахме съвсем повърхностно заради кислорода. И изведнъж чувам отвън да се вика:

— Миа, Миа! Живи ли сте още?

Сигурно съм направила физиономия като на гъска, когато падне гръм. За щастие беше тъмно.

— Пит — крещя като луда, — да, още съм жива! Но какво става с теб?

И тогава всички започваме да блъскаме вратата. Но безсрамницата все така не се отваря. А после се умълчаваме, затаяваме дъх и слухтим, а пък аз викам:

— Пит, още ли си там?

Но Пит вече не отговаря. Ама че работа! Магда изпадна в истерични крясъци. И без това не беше никак приятно в проклетата скривалищна дупка. Какво ли се бе случило? Представи си — Пит внезапно припаднал. Бух, и го няма. Сътресение на мозъка. Очевидно не се беше приземил толкова леко на улицата. Но някакъв чичко от противовъздушната отбрана го чул да вика и това беше нашият късмет. Довел подкрепление. Отнесли Пит в участъка, избутали останалите камъни пред вратата на скривалището и ни изведоха на открито. И какво да ти кажа? Едва бяхме излезли и се срути последният остатък от сградата! Ами да! Но наистина е забележително, нали? Ако Пит не беше толкова пиян, щеше да дойде с нас в скривалището. Ако пък

беше дошъл с нас в скривалището, сега нямаше да стоим в туристическата агенция и да искаме билети за Кьонигщайн в Таунус. Представи си го! Глупости!

По-добре не си го представяй. И аз няма да го правя. Само ще ми развали тена. Във Франкфурт ще превърна малкия брилянтов клипс в пари и ще облека наново моя Летящ холандец. Не може да ходи повече с тези дрехи. После, докато не му се наложи да се връща в Амстердам, ще останем в Кьонигщайн, та да мога на спокойствие да му се отблагодаря, че ми спаси живота. За това ще са нужни около две седмици. После се връщам обратно в Берлин. Също и ти ли? Твоят дом още ли е здрав? Е, великолепно! В случай че не зная къде да подслоня уморената си глава. Ах, бедната аз! Сега ще трябва да започна всичко отначало. Не се смей така безсрамно, Херберт! И така, довиждане до средата на декември. Момент! Почти бях забравила! Знаеш ли какво бе останало от цялата огромна сграда? Представи си — една стъклена купа! Стояла с ванилов пудинг на балкона на Шплитщьосерови. Три дни по-късно я намерили случайно в двора три сгради по-далеч. Наистина пудингът не изглеждал съвсем пресен. Но купата била невредима. Прелетяла по въздуха също като моя временен. Е, това беше за днес. Довиждане. Желая ти успех.

---

[1] Добре (фр.) — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.